

Toen ik 17 was wilde ik natuurlijk gelijk mijn rijbewijs halen, de ultieme vrijheid voor een recalcitrante tiener! Maar één ding snapte ik niet: waarom moet je eigenlijk schakelen? Hoe werkt dat dan in zo'n auto? Als je iets niet snapt, hoe kun je het dan onder de knie krijgen? Met die vragen kwam ik terecht bij een garage aan het einde van mijn straat in Utrecht; Volvospecialist Auto & Emotie. Bijna elke dag fietste ik erlangs, met de prachtigste oude Volvo's voor de deur en zo nu en dan een dikke Jaguar. Op een dag trok ik de stoute schoenen aan en liep naar binnen. In mijn herinnering bood de eigenaar Camille van Woerden me gelijk een baan aan, in zijn herinnering bleef ik maar terugkomen met nieuwe vragen. Enfin, binnen de kortste keren trok ik een motor uit elkaar. Ik merkte al snel dat dit bij een Volvo een heel stuk leuker en makkelijker ging dan bij de Engelse auto's die zo nu en dan voorbij kwamen. De voorliefde voor Volvo was geboren.

Ik weet nog heel goed dat ik voor het eerst een Volvo 164 tegenkwam, en vooral toen ik voor het eerst de motor van een 164 zag. Het was een pikzwarte bolide met rood lederen interieur die ik moest ophalen voor een onderhoudsbeurt. Ik ging erin zitten, draaide de sleutel om maar de wagen startte niet. **Meteen schakelde ik een hulplijn in; "hij start niet Camille!" waarop het antwoord was: "ach joh, die krijg je wel gestart" en gelijk weer ophing.** Toen ik de motorkap opentrok, zag ik het elegante monster liggen en was gelijk onder de indruk: een brok staal van zes cilinders achter elkaar. Na een beetje gepruts bereikten alle vonken de verdelerkap weer en ontbrandde er een waar vuurwerk. Toen was ik pas echt verliefd. Dit moest en zou ooit mijn wagen worden.

Werken in de garage was mijn redding. Middelbare school was niks voor mij, en nu kon ik iets praktisch leren en met mijn handen werken maar professional ben ik nooit geworden. Uiteindelijk ben ik toch gaan studeren en inmiddels met mijn promotieonderzoek bezig, de passie voor sleutelen aan oude Volvo's is wel altijd gebleven. De garage is inmiddels verhuisd naar een groter pand, waar ik gelukkig nog gebruik mag maken van een brug, en van het advies van mijn (inmiddels) goede vrienden daar. En dat is ook wel nodig met drie wagens.

De 164 is er gekomen! De "Blue Bastard" uit 1970 met een automaat (aan het stuur) en dakraampje. Hij kwam uit België en noemde hem de bastaard omdat hij geen originele volvo kleuren draagt: Metallic donkerblauw met lichtblauw interieur, een aubergine motor, rode remleidingen, en gele stuurstokje. Een hele kermis aan kleuren maar ik was verliefd. Zo verliefd zelfs, dat ik er niet dagelijks in durfde te rijden. Dus na wat verder sparen kwam de goedkoopste Volvo 144 die ik kon vinden: de "Rode Duivel", een vuurrode dame uit 1971. Met het hooi nog op de achterbank en de paardenhoeft in haar achterplaat. Waar ik bij de 164 in bijna 15 jaar eigenaarschap ooit eens een motor rubber en een kruiskoppeling heb moeten vervangen, is de motor van de rode duivel in dezelfde tijd al 4 keer uit elkaar geweest.

De recentste aanschaf is een brandweer rode Volvo 940 uit 1994 die alleen wat liefde en een poetsbeurt nodig had: "de Baksteen" heeft nog geen 2,5 ton op de teller. Compleet met rol gordels, stuurbevestiging en elektrische voorramen. Luxe ten top voor een

oldtimerrijder! Door een monteur vriendelijk voorzien van stickers en wielpopjes met steigerende elanden, de zegel van Volvo-trots.

Zelf repareren brengt me trots, zelfstandigheid en vooral een diepe band met mijn voertuig(en). Niet alleen een vervoermiddel van A naar B maar een bezit met eigen karakter en een mechanisch hart. Ik noem ze niet voor niets mijn mechanische adoptiekinderen. Voor mij is de aantrekkingskracht van Volvo het gemak waarmee het hart kloppend, en de wagen rollend, kan worden gehouden. Een reparatie potentieel waar een nieuwe auto niet tegenop kan. Ik hoop dan ook nog heel lang te genieten van deze onverwoestbare vierkante wagens. Ook hoop ik dat steeds meer vrouwen de passie van sleutelen ontdekken, dat steeds meer garage eigenaren het vrouwelijk potentieel zien, dat steeds meer ouders hun dochters oldtimers leren repareren. Gelukkig zie ik in de afgelopen jaren langzaam steeds meer vrouwen onder de motorkap en steeds meer waardering voor reparatie als ecologische mindset.

Zo houden we onze handen vies en ons geweten schoon.